

HỒI THỨ MƯỜI BA

LỤC QUẢNG GIẢI VÂY LỤC TIỂU PHỤNG

Lục Tiểu Phụng nghĩ tới Tiết BĂNG rồi không ăn được nữa.

Từ trong bụi hoa ở xa xa vắng vắng có tiếng hát thê lương vọng lại :

“Tóc mây rối loạn buổi xuân tàn,
Vò vò thâu canh tiếng thở than.
Giác mộng năm xưa còn vương vấn,
Vì ai rơi lụy tựa lan can ?”

Tiếng ca rất náo nức của khách tương tư nhớ bạn tình.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngẩn xuất thần nhẹ buông tiếng thở dài, bất giác nắm hạt dẻ rơi xuống đất.

Chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại là người đa sầu đa cảm đến thế !

Chàng tựa lưng vào gốc cây, nhắm mắt lại lẩm bẩm :

-Nếu vĩnh viễn ta không tìm thấy nàng thì làm thế nào ?

Mối tình của chàng biến thành trầm lặng, chàng không muốn cất nhắc chân tay nữa. Ai đứng ngoài ngó vào cũng thấy chàng chẳng khác chi người chết.

Giữa lúc ấy bà lão bán nứt hạt dẻ từ trong bóng tối đi ra.

Lục Tiểu Phụng tuy nhắm mắt, nhưng vẫn còn mở ti hí như sợi chỉ.

Chàng toan cất tiếng hỏi mục đã kiếm thấy nữ nhân đi giày màu hồng chưa thì đột nhiên chàng phát giác cặp mắt lơ đãng của mục già lúc này sáng lên như ánh đao lấp lánh.

Một mục già lụ khụ đáng lý mắt không thể nào tinh anh đến thế mới phải.

Trong lòng đột nhiên nảy mối hoài nghi. Một tia sáng loé lên trong đầu óc.

Chàng liền thử phong tỏa đường hô hấp.

Lão bà hết nhìn Lục Tiểu Phụng lại ngó những hạt dẻ tản mát dưới đất. Khoé môi mục tựa hồ lộ ra tia cười đanh ác.

Nét mặt Lục Tiểu Phụng dưới bóng cây lúc này xám ngắt như một kẻ chết trôi.

Lão bà miệng lẩm bẩm :

-Những hạt dẻ tẩm đường này, một hạt có thể độc tử được ba người. Không lượm lấy mà bỏ phí thì thật là đáng tiếc.

Mục tập tễnh bước tới.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra dáng đi của mẹ tuy lẹ khụ mà bước chân rất mau lẹ.

Mẹ mặc quần dài quá, chùng quét đất, che lấp cả bàn chân nên không nhìn rõ mẹ đi giày gì.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mở bừng mắt ra trợn nhìn mẹ.

Lão bà thản nhiên, không lộ vẻ gì kinh hãi. Nhãn lực của Lục Tiểu Phụng mà cũng không ngó thấy mẹ giật mình.

Lão bà quả là một người trầm tĩnh phi thường. Khoé mắt mẹ ti hí vừa cười vừa lên tiếng :

-Dường như địa phương này chẳng một nữ nhân nào đi giày đỏ. Chỉ thấy mấy cô đi giày tím giày vàng.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Cũng có một người đi giày đỏ mà tại hạ lại kiếm thấy rồi.

Lão bà hỏi :

-Đại gia kiếm thấy rồi ư ? Người đó ở chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Ở ngay đây, người đó chính là lão bà bà.

Bây giờ mẹ già mới giật mình ngó chàng hỏi :

-Là lão thân ư ? Mẹ già thế này mà còn đi giày đỏ ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

-Mắt tại hạ nhìn qua lần vải được. Tại hạ đã ngó thấy chân của lão bà đi giày đỏ mà còn nhìn rõ cả mũi giày thêu con cú mèo.

Lão bà đột nhiên nổi một tràng cười.

Tiếng cười của mẹ như tiếng nhạc vàng nghe rất lọt tai.

Mẹ hỏi sang chuyện khác :

-Đại gia không ăn mứt hạt dẻ của lão thân ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không ăn.

Lão bà hỏi :

-Hạt dẻ này mới chiêm dòn lắm. Sao đại gia không ăn ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Vì tại hạ là người đa tình.

Lão bà chớp mắt hỏi :

-Thế ra người đa tình thì không ăn mứt hạt dẻ hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Thỉnh thoảng có ăn nhưng chỉ ăn thứ hạt dẻ không có chất độc.

Lão bà lại cười xoà, tiếng cười trong như suối ngọc. Mụ nói :

-Hay lắm ! Lục Tiểu Phụng quả nhiên không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lão bà bà cũng biết tại hạ là Lục Tiểu Phụng ư ?

Lão bà cười đáp :

-Trên mặt có bốn hàng lông mày, khắp thiên hạ phỏng có mấy người ?

Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Dĩ nhiên tiếng cười của chàng không lọt tai chút nào, thực tình không phải chàng cười.

Chàng biết lão bà ra tay rất mau lẹ, mụ động thủ đánh một đòn thì khó mà chịu nổi.

Chàng đoán không sai, lúc chàng vừa mở miệng định cười, lão bà đã rút cặp đoản kiếm ở trong giỏ ra. Thanh kiếm buộc dây thau đỏ như máu.

Chàng vừa ngó thấy cặp đoản kiếm thì mũi kiếm đã lấp loáng đưa tới cổ họng.

Mụ ra tay cực kỳ mau lẹ, mau lẹ đến thần sầu quỷ khóc.

Lục Tiểu Phụng không dám đưa tay ra đón tiếp vì chàng sợ lưỡi kiếm có chất độc.

Bình thời có khi chàng còn lơ là ra tay khinh suất, bạo hổ băng hà, nhưng đã đến lúc sinh tử quanh đầu thì chàng lại rất cẩn thận, cẩn thận hơn cả người cẩn thận nhất trong thiên hạ.

Người chàng đột nhiên như con cá chuồn đi. Chẳng những phản ứng mau lẹ, động tác còn mau lẹ hơn.

Nhưng bất luận người chàng chạy về phía nào kiếm quang cũng vọt theo phía đó.

Kiếm quang như cầu vồng như điện chớp. Lá cây bị khí âm hàn va chạm rơi lả tả, chớp mắt bị luồng kiếm quang quét tan ra từng mảnh.

Lục Tiểu Phụng chạy toát mồ hôi.

Chàng cứ tưởng Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là những tay kiếm khách đáng sợ nhất đời, không ngờ kiếm pháp của mụ già cũng chẳng kém gì.

Chàng nhớ đến trong sách có câu : “Ngày trước một giai nhân họ Công Tôn múa kiếm lên, kiếm phong làm chuyển động bốn phương. Người đứng coi mặt xám như tro tàn. Sắc núi cũng lu mờ, vòm trời tựa hồ sa xuống đất...”. Mặt chàng quả nhiên xám lại.

Trăng tỏ đêm rằm tựa hồ cũng bị kiếm khí âm hàn làm cho ảm đạm.

Chẳng lẽ giai nhân này đã được Công Tôn Đại Nương ngày trước thu làm đồ đệ và dạy cho kiếm thuật khủng khiếp như vậy.

Lục Tiểu Phụng chợt hiểu ra kiếm khí không phải múa lên để người coi mà còn để giết người nữa.

Lúc này bất cứ ai cũng có thể chết vì kiếm khí.

Sợi dây hồng lay động thanh đoản kiếm còn linh hoạt hơn cả tay cầm. Chiêu thức biến hoá mau lẹ khiến người coi càng khiếp sợ.

Vạt áo Lục Tiểu Phụng bị rách tứ tung. Người chàng đã bị ép vào cành cây.

Soạt một tiếng ! Hai thanh đoản kiếm như rồng thiêng lấp loáng chém tới.

Lúc này chàng hết đường tháo lui.

Khoé miệng Công Tôn Đại Nương lộ ra nụ cười đanh ác. Nhưng mục không hiểu Lục Tiểu Phụng cũng bản lãnh phi thường. Chàng lâm vào tuyệt lộ cầu sinh, tìm sự sống ở trong cái chết.

Người chàng ở trên cành cây tuột xuống vọt đi trên mặt đất như một con rắn.

Chát một tiếng vang lên. Mũi kiếm đâm vào cành cây.

Trong khoảng thời gian nhấp nháy này người Lục Tiểu Phụng đã vắng đi. Chàng xoay tay quét một cái, sợi dây buộc kiếm bị đứt liền.

Chiêu này chàng đánh đứt dây chẳng khác gì đánh gãy tay mục cầm kiếm.

Người Công Tôn Đại Nương vọt lên không. Ống quần bay phấp phới. Lục Tiểu Phụng đã nhìn rõ chân mục xoắn đôi giày đỏ.

Vững trảng tỏ trên không chiếu vào đôi giày đỏ càng rõ rệt. Người mục đã vọt ra ngoài năm trượng.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không để mục chạy thoát, nhưng lúc thân hình chàng hoạt động thì đã chậm một bước.

Một bước chậm thủy chung chàng không tài nào vượt lên được.

Bất luận chàng thi triển thân pháp mau lẹ đến đâu, khoảng cách giữa hai người thủy chung vẫn giữ độ bốn năm trượng.

Những cao thủ trứ danh về khinh công trên chốn giang hồ Lục Tiểu Phụng chạm trán cũng không phải ít.

Tư Không Trích Tinh dĩ nhiên là một trong những tay khinh công tối cao. Rồi đến Diêm Thiết San, Hoắc Thiên Thanh, Tây Môn Xuy Tuyết, lão Thực Hoà Thượng cũng không phải hạng tầm thường. Nhưng người đang chạy phía trước này nếu là một trong những người kia thì không chừng đã đuổi kịp rồi.

Đột nhiên chàng phát giác lão bà này chẳng những kiếm pháp khủng khiếp mà khinh công lại càng ghê gớm. Trước nay chàng chưa gặp người nào bì kịp mụ.

Cây cối trên đường, đình đài lầu các dường như chạy lùi lại phía sau.

Tiếp theo chạm phải nóc nhà trùng điệp, đường lớn ngõ nhỏ mà thân pháp của Công Tôn Đại Nương thủy chung chẳng chậm lại chút nào. Hiển nhiên mụ không phải là lão bà khí lực đã suy giảm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cũng đang thời niên tráng lực cường, tinh thần đến chỗ tuyệt cao thì tự nhiên thân pháp chàng cũng không kém sút.

Công Tôn Đại Nương đã phát giác muốn bỏ đối phương một quãng xa thật không phải là chuyện bình thường dễ dàng.

Phía trước là một đường phố đèn lửa huy hoàng, lúc này đêm chưa khuya, đường phố trong thành đang lúc nhộn nhịp.

Trên đường này có ba quán trà và mấy tửu điếm. Giữa đường bày bán đủ thứ hàng hoá và đồ ăn.

Công Tôn Đại Nương đột nhiên hạ mình xuống đường lớn tiếng hô :

-Cứu mạng ! Cứu mạng !...

Mụ vừa la vừa chạy vào trong quán trà thì Lục Tiểu Phụng đuổi tới nơi.

Nhưng một lão bà la cứu mạng bị một chàng trai tráng tuổi trẻ rượt theo thì dĩ nhiên tình trạng này không hợp con mắt mọi người.

Mấy chú nhỏ đương mày trợn mắt tức giận gầm lên nhảy xổ lại. Còn có người rút đao ra nữa.

Lục Tiểu Phụng biết cơ sự hỏng rồi. Dĩ nhiên chàng chẳng thể đánh ngã hết bọn thanh niên giữa đường thấy chuyện bất bằng mà ra tay nghĩa hiệp. Nhưng bọn người kia lại hận mình không thể đánh ngã chàng ngay.

Bảy tám người xông lại. Người cầm đao, kẻ cầm ghế vây Lục Tiểu Phụng vào giữa và thoả mụ chàng đủ điều như thoả mụ một tên cường đạo hành động cướp bóc, cưỡng gian.

Lục Tiểu Phụng dở khóc dở cười muốn giải thích mà không biết giải thích cách nào, muốn động thủ cũng không động thủ được.

Một cái ghế chụp xuống đầu chàng, chàng phải đưa tay lên đỡ, bỗng nghe đánh chát một tiếng. Cái ghế đã gãy rời.

Mọi người thấy vậy cả kinh. Giữa lúc ấy một đại hán xông tới tát “bốp bốp” liên hồi. Những người bao vây đều bị hấn đánh một bạt tai.

Bọn thanh niên và trẻ nít chỉ dương mắt lên nhìn, chẳng ai dám đánh trả một đòn nào.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái, ngó thấy người mới tới là một trong hai đại hán mà chàng gặp hôm trước ở trong viện dưới lầu của Xà Vương. Hai đại hán đó đã muốn thử công phu của chàng.

Bọn người kia hỏi :

-Thằng cha này ở đâu tới đây sao người còn bình vục gã ?

Đại hán trở vào Lục Tiểu Phụng lớn tiếng quát :

-Y là hảo bằng hữu của Xà Vương lão nhân gia, mà cũng là một tay công phu lợi hại nhất thiên hạ, tên gọi là Lục Tiểu Phụng.

Bọn thanh niên chẳng sợ gì cái tên Lục Tiểu Phụng, nhưng nghe nói chàng là bạn của Xà Vương nên chẳng ai dám đụng đến. Người cầm đao vội dẩu đao đi, kẻ cầm ghế vội đặt ghế xuống. Họ đều muốn lại xin lỗi, nhưng Lục Tiểu Phụng đã nhân cơ hội này vọt đi liền. Chàng xông ra cửa sau.

Ngoài cửa sau là một ngõ hẻm.

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy Công Tôn Đại Nương vọt qua cửa, nhưng hiện giờ trong ngõ hẻm chỉ có con dã cầu đang cúi xuống gặm xương ở cạnh rãnh nước, chứ chẳng thấy Công Tôn Đại Nương đâu.

Lục Tiểu Phụng thở dài. Chàng biết chẳng thể nào đuổi kịp mục được nữa đành trở gót quay vào.

Đại hán kia cũng theo chàng ra tới cổng. Gã cất giọng ấm ớ nói tiến Quan Thoại :

-Bọn tại hạ đang chuẩn bị đến Tây Viên kiểm công tử không ngờ công tử đã tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Kiểm tại hạ có việc gì ?

Đại hán gật đầu đáp :

-Bọn tại hạ đã kiểm thấy chỗ cô nương kia... cô...

Lục Tiểu Phụng chẳng biết sợ trời đất là gì, nhưng lại sợ người Quảng Đông nói tiếng Quan Thoại. Đại hán nói lắp bắp khiến cho lòng chàng thêm nóng nảy đến toát mồ hôi. Chàng hỏi ngay :

-Y ở chỗ nào ?

Đại hán đáp :

-Tại hạ đưa công tử đi.

Trên đường phố còn đông người đứng coi, nhưng khi thấy đại hán đi tới đều tránh ra xa.

Đại hán tự giới thiệu :

-Tại hạ họ Lục tên gọi Lục Quảng.

Dường như gã nhận thấy họ Lục là một điều rất quang vinh, mắt gã sáng lên.

Lục Tiểu Phụng chỉ mong gã ít lời và đi cho lẹ. Chàng nói :

-Tại hạ kính phục công phu của ông bạn rất cao thâm.

Lục Quảng vẫn muốn lấy lòng Lục Tiểu Phụng. Gã hỏi :

-Cái này thơm lắm. Công tử có ăn không ?

Gã lấy trong bọc ra mấy viên mứt hạt dẻ vừa thơm vừa nóng hổi.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy mứt hạt dẻ chẳng khác gì nhìn thấy rắn độc, chàng vội giữ tay gã nói :

-Cái này ở đâu ra ?

Lục Quảng sững sốt đáp :

-Dĩ nhiên là Lục mỗ mua. Lục mỗ chẳng ăn không cái gì của ai bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Ông bạn mua của ai ? Người bán hạt dẻ đâu rồi ?

Lục Quảng đáp :

-Mua ở bên kia.

Gã vừa nói vừa trở ngón tay về phía trước. Quả nhiên người bán hạt dẻ ngồi ngay ở đầu phố đang chiêm một chảo hạt dẻ rất lớn.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái, nhưng lòng bàn tay của chàng đã ướt đầm mồ hôi. Bây giờ chàng nhớ lại lúc bóc hạt dẻ vừa rồi liền phát giác ra là lúc nguy hiểm nhất trong đời chàng. Chàng mà bỏ vào miệng ăn rồi thì bây giờ không còn là Lục Tiểu Phụng nữa.

Người chết là người chết. Người chết chẳng có danh tự chi hết.

Chàng tưởng chừng dù có bị mũi kiếm của Diệp Cô Thành đâm tới trước ngực cũng không nguy hiểm bằng.

Chàng còn phát giác ra con người đa tình cũng có chỗ hay. Huống chi bây giờ chàng đã biết Tiết Băng lạc lõng nơi đâu.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy trong lòng khoan khoái. Chàng vỗ vai Lục Quảng cười nói :

-Không ngờ ông bạn họ Lục hay quá nhỉ ! Lúc nào rảnh tại hạ sẽ mời ông bạn đi uống trà.

Uống trà là một thị hiếu hạng nhất của con người Quảng Đông. Không có cơm ăn thì còn được chứ không có trà uống thì không chịu nổi.

Ai ngờ Lục Quảng lại lắc đầu đáp :

-Tại hạ không uống trà mà chỉ uống rượu.

Lục Tiểu Phụng nổi lên tràng cười hô hố. Chàng cười khiến người ta ngoảnh đầu đi vì khiếp sợ không dám nhìn.

Nhưng chàng vẫn không để ý. Lúc chàng cao hứng chàng muốn cả bao nhiêu người trên thiên hạ cũng cao hứng như chàng.

Lúc này Lục Quảng đã rẽ vào một ngõ hẻm. Ngõ hẻm này rất chật hẹp, chật hẹp đến hai người muốn sóng vai cũng không đủ chỗ. Một bên ngõ hẻm là tiệm bán bánh còn một bên là cửa hàng gấm đoạn. Hai bên ngõ hẻm đều không có cửa, xem chừng hai cửa hàng lúc xây nhà cố ý lưu lại quăng trống. Cũng có thể người trong hai nhà không muốn nhìn thấy nhau nên xây tường vít kín.

Đầu ngõ hẻm là một khuôn cửa đỏ nhỏ.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Một người đứng trước cửa hình như đang nóng ruột, nóng ruột đến độ hai bàn tay chà sát vào nhau.

Vừa ngó thấy Lục Quảng, người này lập tức tiến ra nghinh tiếp và ghé vào tai gã nói nhỏ mấy câu gì đó.

Sắc mặt Lục Quảng bỗng biến đổi. Gã quay lại nhìn Lục Tiểu Phụng gượng cười nói :

-Đến nơi rồi... Tại hạ không thể bồi tiếp công tử để tiến vào được.

Tại sao gã không vào được ? Chẳng lẽ ở trong này có chuyện gì đáng sợ ?

Lục Tiểu Phụng lật đật bước vào nhưng chẳng thấy Tiết Băng đâu. Ngoài Tiết Băng chàng không để ý thấy một cái gì.

Trong viện chia làm hai phòng. Trong phòng có hai người mà hai người đều không phải là Tiết Băng.

Hai người đàn ông thì một là Kim Cửu Linh.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi :

-Sao các hạ lại ở đây ? Tiết Băng đâu rồi ?

Kim Cửu Linh không trả lời câu hỏi, hấn đưa tay ra. Trong tay hấn cầm tấm áo vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại. Đúng là áo của Tiết Băng.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã nhận ra, chàng biến sắc.

Áo của Tiết Băng ở đây mà người lại không có. Dĩ nhiên tấm áo chẳng thể tự nó chạy đến đây được.

Dĩ nhiên Tiết Băng cũng không cởi bỏ áo lại để mình trần chạy đi.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy hai chân nhũn ra. Chàng lùi lại hai bước ngồi phệt xuống ghế. Nước chua trong bao tử đã trào ra.

Kim Cửu Linh vẻ mặt trầm trọng. Hấn ngàn ngại một lúc rồi cất tiếng hỏi :

-Công tử cũng nhận ra được tấm áo này của Tiết Băng chứ ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Lúc chàng cùng Tiết Băng chia tay thì đang mặc tấm áo này. Trong đầu chàng hiện ra câu hỏi :

-Áo y ở đây thì dĩ nhiên người y cũng tới đây rồi, mà sao lại không thấy ?

Lục Tiểu Phụng hãy còn một tia hy vọng cất tiếng hỏi :

-Các hạ có ngó thấy y không ?

Kim Cửu Linh lắc đầu nói :

-Lúc bọn tại hạ tới đây thì trong nhà đã không có người.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

-Tại sao các hạ lại tìm tới đây ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Không phải bọn tại hạ tìm tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thế thì Xà Vương hay sao ?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

-Xà Vương quả là vì bạn mà hết lòng.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Chàng tự hỏi :

-Ta đã vì y mà hết sức chưa ?

Kim Cửu Linh lại nói :

-Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, Xà Vương có bao nhiêu thủ hạ cùng anh em đều được phái đi tìm kiếm Tiết Băng cho công tử.

Bọn họ có phương pháp tìm kiếm rất hữu hiệu vì họ vào cả những nơi hang cùng ngõ hẻm trong thành thị này. Nhất là những trà lâu tửu quán, những khách sạn lớn, phạn điểm nhỏ, thậm chí những nơi bán cháo chật hẹp cho đến những tiệm quay ngỗng rất lớn chúng cũng lần vào. Đó đều là những nơi lượm được nhiều tin tức rất phức tạp.

Bọn họ bắt đầu thám thính ở những nơi ăn uống nhưng chẳng thấy ai là người lạ khả nghi. Người nào cũng chỉ ăn uống rồi đi ngủ.

Ba ngàn hảo hán đồng thời đi dò la một việc dĩ nhiên hỏi ra được manh mối mau lẹ.

Phía sau một tiệm bán bánh mì có căn phòng nhỏ cho người mượn từ hai ba tháng trước.

Hỏi đến người mượn thì chủ nhà đáp :

-Kẻ mượn phòng là một gã hậu sinh nhỏ tuổi rất diêm dúa, xài tiền rộng rãi, trả tiền mượn trước một năm, nhưng từ ngày đó, gã không xuất hiện lần nào nữa, phòng vẫn bỏ không, thủy chung chẳng có một ai lai vãng.

Trên đời làm gì có hạng người bỏ tiền mượn phòng để không bao giờ ? Trong vụ này tất có nguyên nhân hay có điều bí mật ?

Kim Cửu Linh nói tiếp :

-Hôm nay vào lúc hoàng hôn, bọn họ hỏi ra vụ này, lập tức phái người đến thám thính. Lúc đó dường như trong nhà có tiếng nữ nhân rên rỉ. Người đến thám thính không dám vọng động một cách khinh suất, lại quay về tìm thêm người tới thì nơi đây lại chẳng thấy ai nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Sao các hạ lại biết rõ vụ này ?

Kim Cửu Linh cười đáp :

-Những anh em ngày trước theo tại hạ, bây giờ đều được thăng quan, nổi danh rồi.

Hắn vỗ vai người bên cạnh nói tiếp :

-Vị này là Lỗ Thiếu Hoa, tổng bộ đầu ở Dương thành.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới chú ý đến bên cạnh Kim Cửu Linh còn một người thấp lùn bé nhỏ mà rất tinh lanh. Tuy y chưa nhiều tuổi mà tóc đã hoa râm. Y mình mặc áo xanh, ăn mặc như người thông thường, nhưng cặp mắt lấp lánh hào quang, mũi khoằm khoằm như mũi chim ưng. Trên lưng có chỗ gồ lên. Hiển nhiên phía trong lần áo có đem theo nhuyễn tiên, hay luyện tử thương, một loại binh khí mềm mại. Không chừng có cả xiềng khoá nữa.

Hễ gặp người giang hồ mới trà trộn vào mấy bữa là y nhận ra ngay. Nhất định y là một tay cao thủ ở trong sáu lần cửa.

Bạch Đầu Ưng Lỗ Thiếu Hoa quả là một tay danh bộ đặc lực khiến bạn hữu phe Hắc đạo miệt Đông Nam phải kinh hồn.

